

Taylor Stevens

# De informationist



ISBN 978-90-225-6700-5  
ISBN 978-94-6023-801-7 (e-boek)  
NUR 332

Oorspronkelijke titel: *The Informationist*  
Oorspronkelijke uitgever: Crown Publishers  
Vertaling: Marcel Rouwé  
Omslagontwerp: Wil Immink Design  
Omslagbeeld: Thinkstock  
Zetwerk: Tekst & Image, Gieten

© 2011 Taylor Stevens  
© 2014 voor de Nederlandse taal Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

## Proloog

*West-Centraal Afrika  
Vier jaar geleden*

**D**it was de plek waar hij zou sterven.

Op de grond, met zijn handpalmen plat op de aarde, vechtend tegen de dorst en de aandrang om uit een modderige plas te drinken. Er zat bloed in zijn haar, op zijn kleren en ook onder de dikke laag vuil en viezigheid op zijn gezicht. Het was niet zijn eigen bloed. En hij proefde het nog steeds.

Ze zouden hem vinden. Hem vermoorden. Ze zouden hem in stukken snijden zoals ze met Mel hadden gedaan en misschien ook met Emily. Hij wilde dolgraag weten of ze nog in leven was, maar hij hoorde enkel het kalme geruis van het donkere oerwoud dat werd verstoord door het geluid van machetes tegen gebladerte.

Gefilterd licht sijpelde door het bladerdak van het regenwoud en zorgde voor schaduwen die gezichtsbedrog veroorzaakten. Het geluid van de machetes droeg ver in de stilte en omdat het geluid werd weerkaatst, was het moeilijk om te bepalen uit welke richting het kwam.

Ook al zou hij aan zijn belagers ontsnappen, een nacht in het oerwoud zou hij niet overleven. Hij moest maken dat hij wegkwam, hij moest rennen naar het oosten tot hij over de grens was, al wist hij niet precies meer waar die lag. Hij dwong zichzelf op zijn knieën te gaan zitten, kwam moeizaam overeind en draaide gedesoriënteerd en duizelig rond, op zoek naar een uitweg.

Het geluid van de machetes was een stuk dichterbij en vlak daarachter klonk geschreeuw. Hij dwong zichzelf om verder te lopen, al stonden zijn longen in brand en prikten zijn ogen. Besef van tijd had hij al een poos geleden verloren. In het schemerlicht doemden grote, onheilspellende oerwoudplanten voor hem op. Was dit nou hallucineren?

Opnieuw een schreeuw, ditmaal nog dichterbij. Zijn benen wilden hem niet meer dragen en hij viel op de grond, waarbij hij zichzelf vervloekte omdat hij zo veel lawaai maakte. Hij worstelde zich los van zijn rugzak. Beter die kwijt dan zijn leven kwijt.

Het lage gebrom van krakkemikkige jeeps die door het kreupelhout reden, gaf hem hoop. De weg was als een baken dat naar de ontsnapping leidde, en nu was die ontsnapping nabij. Hij hurkte neer en tuurde voorzichtig boven de beschutting van het gebladerte uit. Hij bad de voorzienigheid dat er geen slangen zaten en rende toen achter het geluid aan. Zonder de rugzak kwam hij een stuk sneller vooruit. Waarom had hij zich dat niet eerder bedacht?

Honderd meter achter hem barstte een kakofonie van stemmen los. Ze hadden zijn rugzak gevonden. *Je moet alleen de spullen op je lichaam meedragen die je per se nodig hebt.* Dat was een wijze raad geweest van een neef die een poos in deze godverlaten wildernis had doorgebracht. Door dat ding achter te laten had hij een paar minuten tijd gewonnen... en misschien had hij er zelfs zijn leven wel aan te danken.

Een meter of twintig voor hem was een lichtschijnsel te zien. Instinctief liep hij ernaartoe. Het was niet de weg, maar een klein en stil dorp. Hij keek snel om zich heen in de verlaten omgeving, zoekend naar dat ene waar hij naar snakte, en hij vond het in een verroest olievat. Een hele verzameling waterinsecten had zich op het wateroppervlak genesteld en over de bodem schoten muskietenlarven als miniatuurzeemeerminnen. Hij dronk gulzig en nam de eventuele ziekten die het vat te bieden had voor lief. Met een beetje geluk waren die te genezen.

Er kwam een jeep dichterbij en hij trok zich terug in de schaduwen en verborg zich tussen het gebladerte. Soldaten stroomden uit het voertuig en verspreidden zich tussen de gebouwtjes van gebakken modder. Er werden deuren ingetrapt en ramen stukgeslagen waarna ze weer vertrokken. Nu begreep hij waarom het dorp verlaten was.

Het duurde nog een kwartier tot het helemaal donker was. Hij liep langs de rand van het paadje dat van het dorp naar de weg ging en luis-

terde aandachtig. De jeeps waren weg en heel even was er niets van zijn achtervolgers te horen. Hij stapte uit zijn dekking de hoofdweg op en hoorde Emily zijn naam schreeuwen. Een heel stuk verderop rende ze half struikelend over de weg, op de hielen gezeten door soldaten. Die sloegen haar en ze viel neer als een lappenpop.

Bevend van schrik keek hij toe. In het duister zag hij de machetes – glinsterend in het maanlicht – omlaagkomen. Hij wilde het uitschreeuwen, hij wilde moorden om haar te beschermen. Maar in plaats daarvan draaide hij zich om naar het oosten en zette het op een lopen naar de controlepost die op minder dan twintig meter afstand lag.